SCHILLER INSTITUTTET

Fred gennem økonomisk udvikling

Ugeavis 15 – 2014

I dette nummer:

***I anledning af årsdagen for mordet på Martin Luther King 4. april 1968…. side 1**

***Lyndon LaRouche: Obama har de facto erklæret krig – En krænkelse, der berettiger til en rigsretssag…….. side 3**

***Xi Jinping: Brug poesi og kultur til at fremme nationer, ikke krig……side 3**

I anledning af årsdagen for mordet på Martin Luther King 4. april 1968

»Du er måske 38 år gammel, som jeg tilfældigvis er. Og en dag ligger der en stor udfordring foran dig og opfordrer dig til at gå i brechen for et storslået princip, et storslået spørgsmål; en storslået sag. Og du nægter at gøre det, fordi du er bange … Du nægter at gøre det, fordi du ønsker at leve længere … Du er bange, fordi du vil miste dit job, og du er bange for at blive kritiseret og miste din popularitet; eller du er bange for, at nogen vil stikke dig ned, eller skyde dig, eller bombe dit hus; så du nægter at tage det ansvar … «

»Ja, du vil måske leve videre til du er 90, men du vil være lige så død som 38-årig, som du vil være ved de 90. Og at du ophører med at drage livets ånde er kun en forsinket bebudelse af åndens forudgående død. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for retten. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for sandheden. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for retfærdigheden.«

- Martin Luther King, Ebenezer Baptist Church, Atlanta, november 1967.

Nøjagtig ét år før sin død ved morderhånd holdt dr. Martin Luther King en tale i New York City's Riverside Church, hvori han bebudede sin moralske fordømmelse af Vietnamkrigen. I det øjeblik, den 4. april 1967, trådte King tilbage fra at være talsmand og katalysator for den amerikanske borgerrettighedsbevægelse og påtog sig det moralske ansvar for USA's præsidentskabs globale og udenrigspolitiske handlinger. Han blev mødt med den mest intense ildstorm af kritik, han havde været ude for i sit liv. I et interview/dialog den 5. juli 2013 med kongresmedlem John Lewis, en medstifter af Studenternes Ikke-volds-koordinationskomite i 1960, og den sidste, levende person, som talte ved Marchen mod Washington i 1963, fremhævede journalist Amy Goodman:

»På daværende tidspunkt kaldte *Time* magasinet [Kings] tale for 'demagogisk bagvaskelse, der lød som et manuskript til Radio Hanoi.' Det er dr. Kings tale imod Vietnamkrigen i 1967. *Washington Post* erklærede, at King havde, citat, 'forringet sin nyttighed for sin sag, sit land, sit folk.'« Kongresmedlem John Lewis' respons var: »Jeg mener, at det er meget uheldigt med sådanne publikationer som *Time* magasinet og *Washington Post*? Hvis de skulle skrive de artikler om i dag, ville det være en helt anden historie. Dr. King havde ret. Han havde ret – ligesom så mange andre, der offentligt gik imod krigen, hvad enten det var Eugene McCarthy eller andre, og senere Bobby Kennedy. Det, som krigen var med til at ødelægge: så mange menneskers håb, drømme og ønsker.«

Alt imens John Lewis kommer med en velfortjent lovprisning af Kings Riverside Church-tale, så er Kings tale fra 3. april 1968 unik i amerikansk histories og verdenshistoriens optegnelser. (Man hævder blandt kristne teologer, at Jesu Kristi accept, i Gethsemane Have, af prisen for sin genløsningsmission for menneskeheden – at han ville blive korsfæstet – er en handling, der ikke kan gentages. »Kristi efterfølgelse« - at tale sandt imod magten, selv med sit liv som indsats – er, imidlertid, en gentagelse af Gethsemane-princippet, et »udødeligt vidnesbyrd« om princippets sandhed. De fire ny-testamentelige evangelister fortæller, at Jesu Kristi accept af Gethsemanes bitre kalk omgående efterfølges af hans korsfæstelse næste dags middag. Kings bevidste accept af »prisen for discipelskab« skulle blive efterfulgt af hans død mindre end fireogtyve timer senere, kl. 6.01 den 4. april.)

King benyttede sig af profetisk forudviden. Han besluttede at konfrontere sine nærmeste medarbejdere, og sine tilhængere, i form af et møde i Bishop Charles Mason Temple i Memphis, Tennessee, med deres naturs sande udødelighed. Mange mennesker citerer ofte talens inspirerende slutning, men metafo-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansv.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *Eget tryk
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

ren i begyndelsen af talen gør det ekstremt klart, at helheden er en gennemkomponeret enheds-idé. Alt imens talen fremstår som improviseret, er den imidlertid, fra første til sidste sætning, komponeret over ét, og kun ét tema: udødelighed. Dette er virkelig Martin Luther Kings »Gethsemane«-tale.

Uden at spilde tiden genskaber King først, visuelt og verbalt, den historiske rum-tids bue og brise, i hvilken hans bemærkninger, renovationsarbejdernes sag og Kings sidste nat på Jorden, ville være placeret:

»Noget er i ved at ske i Memphis; noget er ved at ske i vores verden. Og ved I hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse, med mulighed for at tage et slags generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie frem til i dag, og Den Almægtige sagde til mig, »Martin Luther King, i hvilken tidsalder ønsker du at leve?«

Så ville jeg foretage en mental flyvning til Egypten, og jeg ville betragte Guds børn og deres storslåede udvandring fra Egyptens mørke fangekældre igennem, eller rettere tværs over Det røde Hav, gennem ødemarken og videre frem til Det forjættede Land. Og på trods af det storslåede syn ville jeg ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre til Grækenland og i mit sind drage til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet rundt om Parthenon. Og jeg ville iagttage dem rundt om Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og evige spørgsmål. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre, selv frem til Det romerske Imperiums velmagtsdage. Og dér ville jeg se udviklinger, gennem forskellige kejsere og ledere. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville endda nå frem til Renæssancens tid og få et hurtigt billede af alt det, som Renæssancens gjorde for menneskets kulturelle og æstetiske liv. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Og jeg ville endda rejse videre til den mand, efter hvem jeg er opkaldt, og hans levested. Og jeg ville betragte Martin Luther, mens han fastgjorde sine femoghalvfems teser på døren til Wittenberg kirke. Men jeg ville ikke standse der … «

»… Mærkeligt nok ville jeg vende mig mod Den Almægtige og sige, »Hvis Du vil tillade mig at leve blot nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være tilfreds.«

Mod slutningen af sin tale reflekterede King også over sit nær-mord som følge af et knivstikkeri i New York City i 1958:

»Der stod i *New York Times* den næste morgen, at hvis jeg havde nyst, ville jeg være død. Nå, men ca. fire dage senere, efter operationen, efter at mit bryst var blevet åbnet og knivsbladet var blevet fjernet, gav de mig lov til at bevæge mig rundt på hospitalet i en kørestol. De gav mig lov til at læse noget af den post, der var kommet, fra hele landet og fra hele verden kom der venlige breve. Jeg læste nogle få af dem, men der var ét, som jeg aldrig vil glemme. Jeg havde fået brev fra præsidenten og fra vicepræsidenten. Jeg har glemt, hvad der stod i de telegrammer. Jeg havde fået besøg og et brev fra New Yorks guvernør, men jeg har glemt, hvad der stod i det brev. Men der var et andet brev, der kom fra en lille pige, en ung pige, som var elev på White Plains High School. Og jeg så på et brev, og jeg vil aldrig glemme det. Det sagde ganske enkelt,

'Kære dr. King,

Jeg er en elev i niende klasse på White Plains High School.

Det burde ikke betyde noget, men jeg vil gerne nævne, at jeg er en hvid pige. Jeg læste i avisen, hvad der var sket med Dem, og om Deres lidelser. Og jeg læste, at hvis De havde nyst, ville De være død. Og jeg skriver ganske enkelt for at sige, at jeg er så glad for, at De ikke nyste.'

Og i aften vil jeg gerne sige – i aften vil jeg sige, at jeg også er glad for, at jeg ikke nyste.«

Efter at have fortalt om alle de ting, som det var lykkedes ham at sætte gang i, være en del af og opnå – Birmingham, Marchen mod Washington, Loven om Borgerrettigheder (1964), Nobels Fredpris (1964), Selma, Loven om Retten til at Stemme (1965), oppositionen til Vietnamkrigen - »fordi jeg ikke nøs«, hævder King, »det betyder faktisk ikke noget nu, for jeg har været på Bjergets Top«, med en reference til Moses, som ikke kom ind i Det forjættede Land efter at have ført hebræerne igennem ørkenen i fyrre år, men klatrede op på toppen af Nebobjerget og af Gud fik lov at se det. King talte om, hvordan han havde set fremtiden, levede i fremtiden, og var udødelig i den forstand. King talte ikke ud fra en forudanelse om døden; han talte ud fra sin accept af prisen for discipelskab.

»Jeg ved ikke, hvad der vil ske nu. Vi har en vanskelig tid foran os. Men det er lige meget med mig nu, for jeg har været på bjergets top.

Og det gør mig intet.

Ligesom alle andre vil jeg gerne leve et langt liv. Et langt liv har sin berettigelse. Men det bekymrer jeg mig ikke om nu. Jeg ønsker kun at gøre Guds vilje. Og han har givet mig lov til at gå op ad bjerget. Og jeg har kigget ud over det. Og jeg har set Det forjættede Land. Men jeg vil gerne have, at I ved i aften, at vi, som et folk, vil nå frem til Det forjættede Land!«

Lyndon LaRouche: Obama har de facto erklæret krig – En krænkelse, der berettiger til en rigsretssag

4. april 2014 – Obamaregeringen hæver fortsat indsatsen mod Ukraine. NATO-kommandør Breedlove, der er blevet vanvittig, overvejer nu at sende en tredje amerikansk brigade på 5000 tropper til Europa, rapporterede *Bloomberg* i fredags, og desuden vil et amerikansk krigsskib blive sendt til Sortehavet. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov bemærker, at USA på det seneste har krænket reglerne for fremmede skibes tilstedeværelse dér.

Lyndon LaRouche svarede:

»Det her er ved at komme meget tæt på en faktisk krigserklæring, eller erklæring om fjendtligheder. Det kommer tæt på verdenskrig.

Vores kommentar lyder, at hvis Rusland gjorde indrømmelser på dette punkt, ville Rusland være åben for et krigsangreb på sig, for det eneste, der forhindrer det, er hele Krim-området, som blokerer for et bagholdsangreb mod Rusland indefra.«

Som det er skitseret i efterfølgende nyhed, truer britiske og Commonwealth-ledere, efterfulgt af regeringsfolk i Obamaregeringen, nu Kina med samme behandling, som Obama giver Rusland.

»Dette betyder, at hvis USA's præsident gør fremstød for dette, så, uden egentlig at sige det offentligt, erklærer han de facto krig mod Rusland og Kina«, sagde LaRouche. »Det betyder termonuklear krig. Så nu leger præsidenten for USA med termonuklear krig, som involverer USA og andre imod allerede Rusland og Kina, og hvem ved, hvad det næste bliver?

Og derfor må USA's præsident stilles for en rigsret af denne grund. For det her med at søge krige i udlandet, som findes på Obamas generalieblad igen og igen – derfor skal manden stilles for en rigsret. Vi er nødt til at sige, at dette er en krænkelse, der medfører en rigsretssag. Det, Obama gør, er, at han fremprovokerer en international krig. Når de begynder at inkludere Kina samen med Rusland, har de faktisk erklæret en international, termonuklear krig.«

Medredaktør på *Financial Times* Philip Stephens skrev i torsdags, »Ruslands indmarch i Krim har rejst spørgsmål om, hvor Vesten ville trække stregen. Ville NATO gå i krig over de Baltiske Stater? Et lignende spørgsmål kunne stiles om det østlige Asien: ville hr. Obama kæmpe med Kina over en bunke klipper i det Østkinesiske Hav? Jo mere troværdigt, USA og dets allierede kan svare 'ja' til begge spørgsmål, desto mindre sandsynligt er det, at deres beslutsomhed vil blive afprøvet.«

LaRouche svarede igen:

»Det er en erklæring om termonuklear krig. De siger, 'Overgiv Jer, eller vi bekriger Jer!' Hvad Helvede er det – det er en krigserklæring.«

Xi Jinping: Brug poesi og kultur til at fremme nationer, ikke krig

28. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping holdt en opløftende tale i FN's Organisation for Uddannelse, Sociale og Kulturelle Forhold (UNESCO) i Paris torsdag, hvor han talte om en måde, hvorpå nogle af de store problemer og farer, vi har i dag, kan løses ved at anvende poesi, kultur og filosofi.

Uden at gå i detaljer brugte han UNESCO's »officielle« historie til, i de første seks afsnit at sin tale, at give en meget stærk behandling af spørgsmålet om den nødvendige kamp mod faren for krig:

»UNESCO blev født for 69 år siden, da røgen fra Verdenskrigen imod fascisme endnu knapt var drevet over … Op igennem århundrederne har mennesker længtes efter en varig fred, men krigen har forfulgt menneskeheden ved hvert skridt på dens vej fremad … Stenmuren ved indgangen til UNESCO's hovedkvarter … bærer en inskription med ét eneste budskab på forskellige sprog: 'Da krige begynder i menneskers sind, er det i menneskers sind, at forsvaret for fred må opbygges.' … Når blot idéen om fred kan slå dybe rødder og fredens sejl kan hejses i hjertet og sindet hos folk over hele verden, vil et stærkt forsvar blive bygget, der kan forhindre og standse krig. … Det er netop grunden til, at UNESCO oprindeligt blev oprettet,« for at så fredens sæd ved at promovere udveksling, uddannelse og videnskabelige kundskaber. »Vi må optrappe« disse aktiviteter, så »fredens frø vil spire, slå rod og vokse i hjerte og sind hos alle verdens folk …«

Harmonien mellem den Ene og de Mange

Dernæst polemiserede Xi på mange forskellige poetiske måder for et multikulturelt samfund, hvor det menneskelige samfund lever i harmoni: »Civilisationer er opstået i forskellige farver, og denne forskelligartethed har gjort udveksling og gensidig læring civilisationerne imellem relevant og værdifuld; ligesom sollyset har syv farver, er vor verden et sted med blændende farver. … «

»En enkelt blomst gør intet forår, alt imens et hundrede blomster i fuldt flor bringer forår i haven«, sagde han, netop som alle blomsterne i Paris er ved at springe ud. »Hvis der kun var en slags blomster i verden, ville folk finde det kedeligt uanset, hvor smuk den var.«

»Civilisationer er inkluderende«, sagde Xi Jinping, »enhver civilisation er unik«, de er alle »krystallise-

ringer af menneskehedens hårde arbejde og visdom.« Derfor er det at »kopiere andre civilisationer mekanisk eller blindt ligesom at beskære sine tæer blot for at kunne passe sine sko.« Til denne »monade«-lignende idé om inklusion tilføjer han, at »kun gennem udveksling og gensidig læring kan en civilisation fyldes med vitalitet.« »Den kinesiske civilisation, endskønt den er født på Kinas jord, er kommet frem til sin nuværende form gennem konstant udveksling og gensidig læring med andre civilisationer.« Inklusion er således nøglen til at undgå et »civilisationernes sammenstød« og gøre »civilisationernes harmoni« til »virkelighed.«

Han gik dernæst over til en detaljeret fremlæggelse af, hvordan en sådan udvikling gennem en udvekslingsproces var forekommet, fra det 2. århundrede f.Kr. til nutiden, hen over mere end 2000 år, og fundamentalt havde forandret Kina.

Sluttelig et smukt citat fra Victor Hugo:

»Victor Hugo sagde engang, 'Der er et syn, som er mere storslået end havet, og det er himlen; der er et syn, der er mere storslået end himlen, og det er den menneskelige sjæl.' Vi har sandelig brug for et sind, som er videre end himlen i vor stræben efter forskellige civilisationer. Civilisationer er ligesom vand, der tavst væder alt. Vi må opmuntre forskellige civilisationer til at respektere hinanden og at leve sammen i harmoni, mens de fremmer udveksling af gensidig læring som en venskabsbro mellem mennesker, en drivkraft bag menneskeligt fremskridt og et stærkt bånd til fred mellem mennesker.«

Søgen efter materielle og spirituelle værdier må følges ad

I den sidste del af sin tale understregede han behovet for, at materielt og spirituelt fremskridt må gå hånd i hånd. »Uddannelse« af befolkningen vil anspore til »visdom«, sagde han, og påpegede, at »vi må udvikle videnskab og teknologi mere energisk. Videnskabeligt fremskridt og videnskabelig fornyelse kan hjælpe mennesker til at forstå sig selv og verden og stå stærkere, når det drejer sig om at forandre deres samfund til det bedre … .«

»Det kinesiske folk stræber efter at opfylde den kinesiske drøm om den storslåede fornyelse af den kinesiske nation. Den kinesiske drøm handler om velstand i landet, foryngelse af nationen og folkets lykke… I den kinesiske civilisation har stræben efter kultur altid været en del af folks spirituelle liv og samfundsmæssige idéer. Så virkeliggørelsen af den kinesiske drøm er en proces med både materiel og kulturel udvikling … .«

»En civilisation bærer et lands eller en nations sjæl på sine skuldre. Det må videregives fra en generation til den næste og, vigtigere endnu, det må holde trit med tiden og må være modigt nyskabende.«

»Idet vi forfølger den kinesiske drøm, vil det kinesiske folk anspore til kreative skift og nyskabende udvikling af den kinesiske civilisation i overensstemmelse med tidens fremskridt.«

»Vi må føre ny livskraft ind i den kinesiske civilisation ved at tilføre kraft til alle kulturelle elementer, tidens retninger, rummet og de nationale grænser, og denne besiddelse af både evigt kald og nutidig værdi.«

»Og vi må bringe alle samlingerne i vore museer, hele arven og alle udstillingsgenstandene over hele landet og optegnelserne i vore klassiske skrifter, til live.«

»På denne måde vil den kinesiske kultur, sammen med rige og farverige civilisationer, skabt af folk fra andre lande, give menneskeheden den rette kulturelle førelse og stærke motivering.«

Madame generaldirektør, mine damer og herrer, kære venner, som et gammel, kinesiske digt siger, når jeg fanger et glimt af forårsbrisens ansigt, ved jeg, at tusinde blomster i lilla og rødt skabte det glødende forår. … «

GLASS-STEAGALL,
IKKE EU-FASCISME
Bankunionen vil tage dine penge *og* dit liv!

VI HAR LØSNINGEN PÅ
DEN ØKONOMISKE KRISE:

Glass/Steagall bankopdeling: Skatteydere og bankkunder skal ikke betale for bankers spillegæld
Nyt kreditsystem: Statskreditter til produktive investeringer og økonomisk opbygning
Infrastruktur–Fusionsøkonomi: Transformér økonomien med visionære projekter og fusionskraft
Få hele Schiller Instituttets udførlige trepunktsprogram for en økonomisk genrejsning i Danmark:
http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf

KOM TIL
POLITISK ORIENTERINGSMØDE:

Torsdag 10. april kl. 19.00

Schiller Instituttets kontor,
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv.,
1903 Frederiksberg C.
Tlf.: 35 43 00 33; mobil: 51 21 72 06
Eller vær med via Google Hangouts
Kontakt Aarhus: Janus Kramer: 28 51 87 50
Hans Schultz: 60 16 40 96
Tag Ansvar! Vær en Nationsbygger!